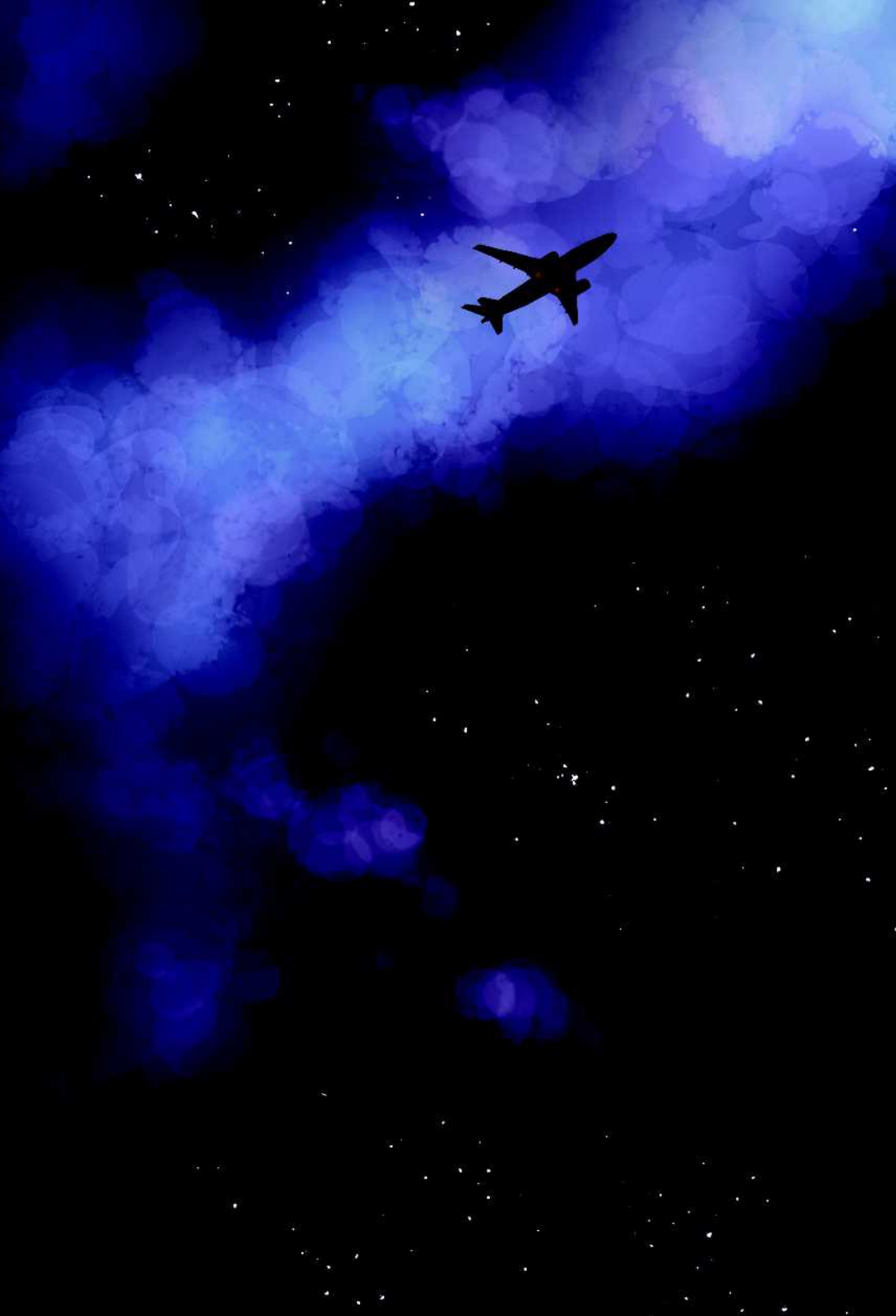

*Omistettu viidelle hurjalle supersankarille Ilmarille,
Elielille, Noahille, Linnealle ja Lillille, sekä eräälle
salaperäiselle pienelle matkaajalle, joka on jo nyt osa
maailman parasta jengiämme.*

LUKU 1

PST!

Hei tyyppi, näetkö sinä lukea tämän tekstin? Vai näkyykö sinulle tässä ehkä villasukkaohje tai pullaresepti? Tiliinpäättöanalyysi tai veroviraston karhukirje?

Ai ei vai? Jess...

Olet siis supersankari, ihan niin kuin minäkin, koska vain sankarit voivat lukea tätä kirjaa. Edes arkkiviholliset, joita on tälläkin hetkellä kaikkialla, eivät saa näistä minun jutustani mitään selvää. Onneksi niin, sillä tämä teos sisältää tulenarkaa tietoa.

Joten luvallani ole hyvä ja käännä sivua, mutta älä puhu tästä muille. Sillä koskaan ei voi tietää, kuka meistä vakoilee.

LUKU 2 TÖNÄISY

”EI, EI, EI”, minä kiljuin, mutta Räy-mum-
mua ei minun huutoni haitannut.

”Älä ulise siinä”, hän vain virkkoi. ”Täällä on
muutenkin niin älytön meteli. Korviin sattuu.”

”Mutta kun mua pelottaa!”

”Jaa mikä niin?”

Tapitin Räy-mummua silmiin: ”Et ole tosissasi!
En minä halua hypätä ulos lentokoneesta!”

”Se on kuule ainoa tapa harjoitella lentämistä.”

”Miksi tätä ei voi treenata pelikoneella?”

”Ei ole samanlaista vaaran tuntua”, mummu sa-
noi. ”Sitä tarvii lentämiseen.”

**”ON PAKKO OLLA JOKIN PA-
REMPI TAPA.”**

Mutta Räy-mummu vain pyöräytti silmiään ja
sitten se tönäisi.

Se oli menoa se.

LUKU 3

KESÄLOMA

”APUAAA”, minä huusin ja huusin ja huusin, mutta ei se mitään auttanut, kun eihän kukaan ollut kuulemassa. Ja muutenkin koko homma oli jo mennyttä – tai minä ainakin. Eihän voi auttaa sellaista, joka tippuu parhaillaan ilman halki jotain sata kilsaa sekunnissa, vai voiko sinusta, häh?

Peli oli siis selvää: vaikka tekisin mitä tahansa, niin olisin kohta läetty ja **LÄTS** ja delete koko Pattinen.

Paitsi että hei, nyt tämä minun juttuni lähtee kyllä ihan väärästä kohtaa. Kun viimeksihän me jäätiin siihen, että sain vasta tietää olevani supersankari ja pelastin itseni ja Claudian ilkeän Mortemin kynsistä hammasväleistä. Arkiviholliset olivat nousemassa maan päälle sieltä kellareistaan ja Superilassa, eli supersankareiden päämajassa, ei tiedetty mitään koko jutusta. Että ehkä kelataankin siihen.

TRRRRRR ← Tuo oli se kelausääni. Se on sellainen vanhanaikainen ääni, mankasta. Jos joskus törmäät sellaiseen dinosarusten aikaiseen tekniikkaan, niin ymmärrät, miksi siitä kuuluu tuollainen ääni.

Mutta niin, nyt olemme oikeassa kohtaa, ja tämä on taatusti parempi paikka aloittaa. Vaikka okei, en tiedä

onko sittenkään, koska tässä kohtaa Superilassa alkoi **KESÄLOMA**. Jep. Se oli aivan käsittämätöntä. Arkkiviholliset olivat valtaamassa koko Suomea, mutta mitä sankarit tekivätään?

No he lähtivät lomalle!

”Palataan asiaan neljän viikon päästä”, Supermuija sanoi ja laittoi aurinkolasit nenälleen. Meikä häipyy nyt biitsille. Tää loma on lakisääteinen.

Räy-mummu paukautti komeron oven kiinni ja lukitsi sen vielä ruosteisella, vanhalla avaimella.

”Mutta arkkiviholliset valtaa koko maailman?” minä ähkäisin.

”Ne mitään valtaa”, Räy sanoi. ”Ja jos vähän valtaakin, niin se tapahtuu sitten elokuun alussa. Kai heilläkin nyt sentään loma on.”

Käänsin katseeni kapteeni Gagabuliin, kavereiden kesken Kakkapullaan. Se sentään näytti olevan hieman pa-
hoillaan, mutta sitten huomasin, että silläkin oli jo uima-
haalari vaatteiden alla.

EI KUKAAN OO
TOIMISTOLLA
HEINÄKLUUSSA.

Ja et kyllä arvaa. Se oli ihan totta. Ei ollutkaan. Koko heinäkuussa ei tapahtunut mitään. Ei niin mitään. Pappakin pakkasi puhuvan superautonsa Bugen täyteen jos jonkinmoista teltaa ja virveliä ja kertoi lähtevänsä Ahvenanmaalle kalastamaan.

”Ei arkkivihollisetkaan jaksaa heinäkuussa heilua. On ihan liian kuuma sellaiseen”, pappi lohdutti ja rutisti minua lujasti lähtiäisiksi. ”Ottaisin sinut kyllä mielelläni mukaan, mutta kun olen vähäsen kuollut, niin se ei kai ole sopivaa.”

Jos vielä muistat, niin pappi oli tosiaan lavastanut oman kuolemansa, jotta meidän yhteinen arkkiviholli-

semme Mortem jättäisi sen rauhaan. Joten joo, yhteistä lomareissua olisi voinut olla vähän haastavaa selittää äidille ja isälle kertomatta totuutta.

Huokaisin siis syvään ja luovutin. Kai se oli uskottava. Koko sankarimaailma oli lomalla arkkivihollisia myöten.

Mutta elokuussa ei lomailuttakaan enää kukaan, sillä jo heinäkuun vikana päivänä lähti käyntiin heti sellainen jäynäkirous, että siinä meni koko elämä ihan hulinaksi.

LUKU 4

KAUPPAREISSU

Eka jäynä, jota en kyllä edes tajunnut silloin jäynäksi, tapahtui **HETI**, kun loma oli loppumaisillaan eli heinäkuun viimeisenä. Olin isän kanssa kaupassa. Jep, en minäkään tajua että miksi ihmeessä. Olisin voinut olla vaikka rannalla tai lukea kirjaa tai pelata pleikkaria, mutta sen sijaan kuuntelin, miten isä lauloi jotain hoosianna daavidin poikaa ja valikoi, ottaisiko se kauramaitoa vai Kympin kermaa. Sanomattakin selvää, että siitä hetkestä oli sankarielämä **VÄHÄN** kaukana.

Isä käveli hitaasti eteenpäin ja katseli arvioiden maitohyllyn valikoimaa, kun äkkiä siellä purkkien välissä keskellä kylmäkaappia seisoikin Kakkapulla.

”Päivää”, Kakkapulla tervehti.

Isältä tipahti maitopurkki kädestä **PLÄTS** ympäri lattioita.

”Häh?”

”Että päivää taloon”, Kakkapulla toisti.

”Mitä ihmettä sinä siellä teet?” minä sihahtin.

”Paavali, tunnetko sinä tämän herrashenkilön?”

”Tuota... Tunnen kyllä, se on meidän, hmmm... koulussamme”, minä kiemurtelin.